

Eurokonform-e Kövér László?

Zsidókérdés Magyarországon

A félreértést borítékolni lehetett volna, hiszen ismerjük a sajtót, amelyben a megjelent hírekkel óvatosan kell bánni. Ilyen volt az a „hír” is, mely szerint Kövér László titkosszolgálati miniszter egyebek között kijelentette, hogy az SZDSZ szélsőséges párt, és a zsidókérdéssel is érdemes lenne foglalkozni.

LOVAS ISTVÁN

A titkosszolgálati miniszternek a kijelentését hatalmas felháborodás kísérte a sajtóban. Várkonyi Tibor a boldogságban úszva reagált az ellenőrizetlen „hírré”: kispéldányszámú lapjában, a Magyar Hírlapban június 16-án írta meg támadását, azonnal kilátásba helyezve az „ügy” határokon kívülre gyűrűzését: „Érdekes kérdések és néhány demokrata kíváncsi is volna a részletes kifejtésre. Hazaiak és külhoniak egyaránt. A határokon túl például olyanok (Németországban, Nagy-Britanniában, Franciaországban, az Egyesült Államokban, a Skandináv félszigeten és egyebütt), akik legalább annyira konzervatívok, mint a Fidesz – ha nem hitelesebben azok –, és akiknél zsidókérdés semmilyen vonatkozásban nem létezik, a holocaust óta megkülönböztetően nem. Furdalhatja az oldalukat a kíváncsiság, vajon Magyarországon Kövér miniszter úr mire gondol.”

A gépezet beindult. Bolgár György már választ is kap: rádiós beszélgetőműsora egyik betelefonálója mintha Várkonyi cikket mondaná fel: „Ha egy miniszter Nyugaton ilyet mondana, vehetne a sátorfáját.” A műsorát telebeszélő Bolgár ezúttal hallgatott.

Június 18-án végre megszólalt a titkosszolgálati miniszter is. A Magyar Nemzet címlapján kezdődő interjújában felteszik a kérdést: „Még 1995-ben a cionista Oneg Sabbat Klubban Zsidókérdés, ahogy a parlamenti pártok látják című rendezvényorozatán ön arról beszélt, hogy erős jobbközép párt nem hozható létre a zsidóság támogatása nélkül. A zsidókérdésről a cionista szervezet is fontosnak tartott fórumot rendezni, melyről a Magyar Nemzet is beszámolt. Ma is fenntartja akkori véleményét?” A kérdésben máris benne van egyfajta válasz is a profi felháródásokra: ha az Oneg Sabbat e kérdés köré rendezett egy eseménysorozat, akkor – kivéve, ha Magyarországon valakik gondolati apartheidet kívánnak létesíteni (a „feketék” bizonyos témával nem foglalkozhatnak) – erről mindenkinek jogában áll párbeszédet javasolni. Még egy miniszternek is. Kövér a

válaszában elmondja, követendőnek tartja e „zsidó kezdeményezéseket.” Majd hozzátette, rossz értelemben lepte meg, hogy a MAZSIHISZ az általa elmondottakra reagálva „magát azonosította az SZDSZ-szel és magára veszi a párttal kapcsolatos kritikákat”. A miniszternek egyértelműen igaz van. Egy olyan kérdésről, amelyet a társadalomnak oly nagy része égetőnek tart, beszélni kell. Mert létezik. Mint ahogyan létezik „cigánykérdés”. És ahogyan nem létezik „svábkérdés”. (Hogy miért nem létezik és az előbbi kettő az utóbbi fényében is miért létezik, annak elemzése is megérne egy-két misét, nem utolsósorban a nyitott társadalom mellett retorikusan ismételt kiálló lapokban.)

A zsidókérdés folyamatosan felbukkan az írott sajtóban (szemben az elektronikusával). Friss példa az a beszélgetés, amelyet Seres László készített Schmidt Mária történéssel, a miniszterelnök főtanácsadójával, a XX. Századi Intézet igazgatójával a Szombat (a Magyar Zsidó Kulturális Egyesület Folyóirata) c. havilap júniusi számában (az interjú jóval korábban már olvasható volt az interneten a **Hiba! A hivatkozási forrás nem található.** honlapján – SZDSZ-es szóhasználattal: ottlapján). Schmidt Mária szerint – aki a zsidókérdésről, mint az interjúban elmondta, már mintegy 1980 óta foglalkozik – a zsidókérdést a média korábban kommunista emberei használják fel saját céljaikra, vagyis támadhatatlanságuk biztosítására. Seres László egyébként Várkonyival ellentétben nem tartja felháborítóknak a „zsidókérdés” kifejezést, ugyanis ha annak tartotta volna, akkor, feltételezhetően, ennek hangot ad. Ami jelzi, ha Várkonyi nyomán netán a „külhoniak” érdeklődőnek dr. Kövér felhívásáról, azonnal elvezethetők nem csak az Oneg Sabbathoz, de a Szombathoz, mely a téma iránt olyannyira nyitott, hogy Schmidt Mária kivül ebben a számban még további két beszélgetést is közöl a témában. Ennyit nyitátnak.

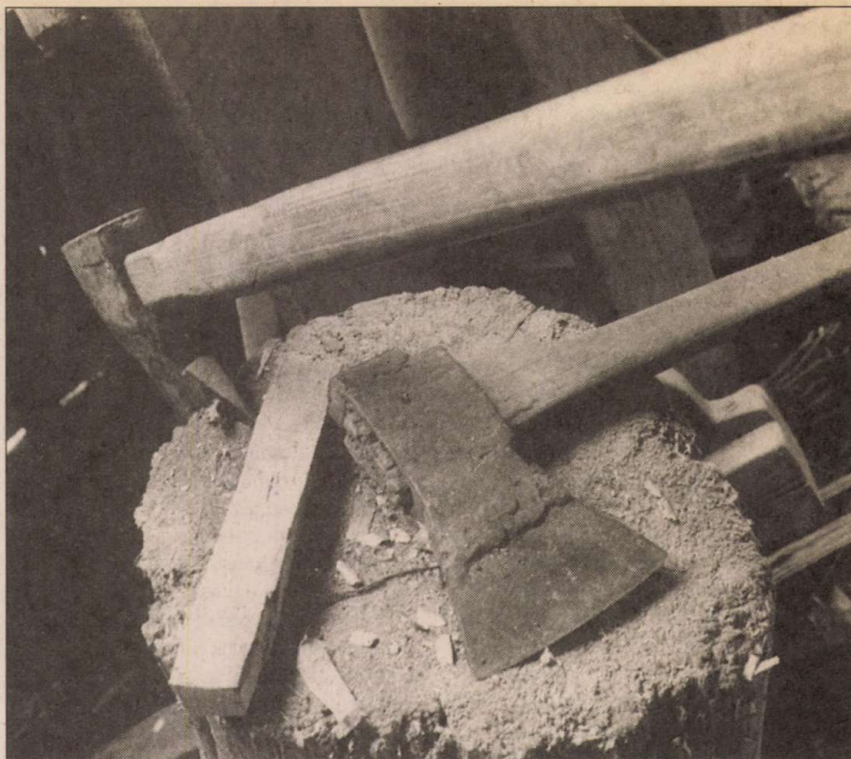
Lapunk is hozzá kíván járulni a vitához, de nem annyira a „zsidó/nem zsidó” törvonal vagy – egyesek szerint – áltörsvonal mentén, hanem annak a felszínnek rö-

vid megkaparásával, amely, a balliberális sajtóban, a „zsidókérdés” tárgyalását jobboldali jelenségnek igyekszik feltüntetni. Kezdjük tehát a kapirgálást.

Mai szemmel érthetetlenül állunk azon talány előtt, hogy abban a szélsőséges (totalitáriánus) időkben, amikor Várkonyi a maihoz hasonlóan szabadon írhatott (és írt is, mégpedig 1948 és 1950 között a Szabad Népből és 1958 és 1990 között a Magyar Nemzetben, egészen addig, ameddig *Jeszzenszky*, az Antall-kormány külügyminisztere, az Orbán-kormány washingtoni nagykövete, kiszemelte volna a párizsi nagykövetség tanácsosának), egyetlen egy alkalommal sem talált időt arra, hogy szavát felemelje a „zsidókérdés” tárgyalása ellen. Tárgyalni ugyanis tárgyalták. Méghozzá – bármily fájdalmas is a baloldalnak – elsősorban a baloldalon. Várkonyi születése előtt is. Kezdvé olyan klasszikusoktól, mint *Bruno Bauer*, a hegeli baloldal antiszemita vezetője (noha e jelzőket, így együtt, balliberális körökben ma sem szalonképes alkalmazni), aki Braunschweigben 1843-ban ezzel a címmel írt egy értekezést. Mire *Marx* – Várkonyi virágkorában a dobogós istenek istene – egy évvel később, 1844 februárjában, Bauert keményen ledorongoló tanulmányt írt, ugyanezzel a címmel. Márpedig *Marx*, ahogyan mondják, von Haus aus volt otthon a zsidóságnak, ugyanis édesapja, *Heinrich Marx* – eredeti nevén *Hirschel ha-Levi Marx* – híres mainzi rabbi és talmudista tudós, *Eliesser ha-Levi* fia, akinek apja a paduai talmudista iskola vezetője volt. *Marx* anyja, *Henrietta Pressbrock*, szintén köztisztelőben álló tudós rabbi lánya. *Marx* apjától valódi liberális nevelést kapott – a papa betéve tudta *Voltaire-t* és *Rousseaut*. *Marx*ban azonban a szelíd tudós felmenők természete némileg agresszív gellert kapott. „Remélem, a burzoázia addig, ameddig csak létezni fog, megemlegeti karbunkulusaimat”, írta *Engelsnek* egy olyan levélben, amelynek magyar kiadása még mindig szomorúan várta magára. De *Karl*nak a karbunkulus-indukálta kitérései nemcsak a „burzoázia”, hanem *Ferdinand Lassalle*, a szociáldemokrata kortárs ellen is irányultak. *Lassalle Marx* szerint, „Icig báró”, „zsidó néger”, „pomádéval és smukkal borított zsíros zsidó” (*Marx Engelshez* 1862. július 30-án írt levele, szintén hiánycikk magyarul). *Zsidókérdésről* írt traktátumát hosszan nem kí-

vánjuk idézni, csupán ízelítőül néhány passzus: „Nézzük meg a valódi zsidót. Ne a sábbász zsidót, ... de a mindennapi zsidót... Mi a judaizmus profán alapja? A gyakorlati szükség, az önös érdek. A zsidó egyistenhite ezért a valóságban a sokfajta szükséglet sokistenhite, olyan sokistenhit, amely még a klozetet is az isteni törvény tárgyává teszi... Mi a zsidó evilági kultusza? A seftelés. Mi evilági istene? A pénz. A pénz Izrael féltékeny istene, amely mellett más isten nem létezhet. A pénz az emberiség minden istenét lealacsonyítja és árucikké változtatja. A pénz lett minden dolog önmagában elegendő értéke. Ezért megfosztotta az egész világot – mind az emberi világot, mind a természetet – a sajátmagában hordozott értékétől. A pénz az ember munkájának és létezésének elidegenített lényege; ez a lényege uralja őt és ő ez előtt borul térdre. A zsidók istenét elvilágiasították és a világ istenévé vált.” Vagy: „A zsidó délibábos nemzetisége a kereskedő nemzetisége és általában, a pénz emberének nemzetisége.” Avagy. „A zsidó istene evilágiasodott és a világ istene lett. A bankó a zsidó igazi istene. Istene pedig az illuzórikus bankjegy.” Vagy egy olyan idézet, amelyet a Fidesz-polgári kormány tesz most vélhetően különösen aktuálissá Marx hívei előtt: „... a zsidó a polgár mögé húzódik és polgár lesz, noha zsidó és zsidó is marad” (mindkét kiemelés Marxé – L. I.)

Nos, tudomásunk szerint a fenti idézetek miatt nem tiltakozott sem Várkonyi Tibor, sem a sajtó akkori, sem mostani (mely szinte ugyanaz) nagyjai. Persze, hogy nem, válaszolná Várkonyi: Marx már rég halott – és hol volt akkor még a holocaust? De akkor nézzük tovább, mi miatt nem tiltakozott a posztholocaust kommunista Magyarországon sem ő, sem kollégái, vagyis azok, akik most hangosan protestálnak és nyilván készülnek a kormány „antiszemitizmusának”, „bizonyítására” a Liberális Internacionálétól kezdve az Associated Press híroroda itteni tudósítóján át egészen azon Zsidó Évkönyv szerkesztőségéig, amely a szélsőbalos *Antoniewicz Roland* egy galádul antiszemita kijelentését tulajdonította a magyar „antiszemitáknak”. Idézzük csak: „*Zoltai Gusztáv* a Magyarországi Zsidóság Képviselőtanácsának új vezetője arra figyelmeztetett, hogy terjedőben van az antiszemitizmus. Valóban: újjáéledt a háború előtti nyilasok szervezete, s 1989 végén kiadtak egy felhívást, amely felszólított *Minden zsidó, cigány és kommunista azonnali deportálására...* Azok a közterületek, amelyeket korábban Adolf Hitlerrel, Benito Mussoliniról, vagy a nemzeti szocialisták más tekintélyeiről neveztek el, kapják vissza korábbi

„Szóval, Bibó úr, Ön még az ágy alatt is zsidó összeesküvést szimatol?”

nevüket.” Ezt a – és most használjunk szokásunktól eltérően jelzőket, meghozzá azokat, amelyeket *Eörsi István* pártirótól megszoktunk – bődületes, alantas, aljas, gonosz, hazug és alattomos információt tehát az itt bántatlanul – sőt – élő zsidók „új” vezetője, a szörnyű múltú *Zoltai Gusztáv* adta és jelent meg az 1992-es *American Jewish Yearbook*ban. Hogy itt semmiféle nyilas szervezet nem éledt újjá és hogy ez az idézet a kádárista *Antoniewicz Roland*-tól származott 1990-ből, mint kiderítették és meg is jelent a lapokban, az nem zavarta azokat, akik akkor és most is hazájukkal szemben érzett mérhetetlen, zsigeri gyűlöletükben ennyit tudtak összekaparni „bizonyítékként” az „esemény” után három évvel megjelent *Amerikai Zsidó Évkönyv*ben és amely *Évkönyv* hasonlóan aljas módon azóta sem helyesbített. (Remélhetőleg nem abbéli buzgalmában, hogy újabb hazugságokat gyűjtsön az 1998 nyara után fejét nagy hirtelen felütött itteni „antiszemitizmusról.”)

Várkonyit és társait ez természetesen nem zavarta. Mint ahogyan az sem, hogy *Zsidókérdés*, asszimiláció, antiszemitizmus címen a budapesti Gondolat kiadó 1984-ben tanulmánykötetet jelentetett meg. Sajtó alá rendezte: *Hanák Péter*, akinek a felesége elleni kétes „antiszemita merénylet” tartotta izgalmi állapotban hosszú időn át a sajtót. Miután Várko-

nyieknak *Hanák Péter*, mint tapasztaltuk, kifogástalanul szalonképes, keressünk nem csak a kötet címében, de tartalmában is a „zsidókérdés” szóösszetételre. Könnyű munka. Már az első fejezetnek is ez a címe: „Zsidókérdés Magyarországon.” Sőt, a másodiké is: „Zsidókérdés Magyarországon”. Szerzője *Molnár Erik*. Aki szintén „szalonképes”. A változatosság kedvéért a harmadik fejezet címe is „A zsidókérdés Magyarországon”, igaz, megtoldva az „1944 után” szavakkal, ami máris elárulja, a szerző nem más, mint *Bibó István* híres tanulmánya. Idézzük még egyszer Várkonyit: „...akiknél (mármint a Várkonyi által elképzelt demokrataéknál – L.I.) zsidókérdés semmilyen vonatkozásban nem létezik, a holocaust óta meg különösen nem”. És idézzük *Bibó* is, ha már itt tartunk, hiszen *Bibó*ról rosszat nem igen mondtak a magyar lövészárok egyetlen oldalán sem: „Csupán abban az értelemben beszélhetünk zsidó hatalomról, hogy kereshetünk a társadalomban olyan, egészben nem zsidó hatalmi szervezeteket, melyeknek működésében és hatásában bizonyos pozíciók és hatáskörök betöltőinek zsidó volta döntő, összeműködést irányító és szabályozó szereppel bír.” „Szóval, *Bibó* úr, Ön még az ágy alatt is zsidó összeesküvést szimatol?” –halljuk szinte a kérdést, melyet mellének szegeznének a TV3 Össztűzében, ha ma is élne *Göncz Árpád* halott barátja. ☺

↳ Várkonyi tehát nem tiltakozott a „zsidókérdés” ellen sem Bibó, sem Hanák Péter, sem Molnár Erik ürügyén. Lehet, persze, csupán azért, hogy erőt gyűjtsön a tiltakozáshoz, mert izületeiben érezte, a következő „Zsidókérdés” kötet nem várta magára túl sokat. Így is lett. Alig telt el egy év és az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának Tudományos Szocializmus Tanszéke (ennél abban az időben kevés megfellebbezhetőlenebb fórum akadt az országban) ki is jött „Fejlődés-tanulmányok” sorozatának (mely, vélhetően, a majmokkal indult és a marxizmus nagyjaival ért szerencsés véget) új darabjával. A kötetet *Dalos György* és *Tar Zoltán* válogatta, a szerkesztő pedig *Miszlivetz Ferenc* és *Simon Róbert* volt. A fordítók között ott találjuk Dalos Györgyöt és azt a *Petőcz Györgyöt*, aki a Magyar Hírlap most, június 11-i számának Véleményoldalán bukkant fel ismét, hogy, nyilván véletlenül, a Kossuth Klubban lefolyt médiavitan a liberális oldalon tapasztalt antiszemitizmus elleni felháborodást „zsidózássá” értékelje át. (Petőcz úr zavara érthető volt, hiszen lapjának egy évvel ezelőtti, különösen ocsmány zsidózása került terítékre.) De vissza a kötethez, melyhez Simon Róbert írt előszót. Címe: „A zsidókérdés mint az egyenlőtlen fejlődés paradigmája”, melynél nagyképzőbb és hülyébb címet nehezen lehet elképzelni. De Várkonyit és az akkori magyar sajtót ez sem hozta ki a sodrából. Talán azért, mert abban az időben nem dr. Kövér javasolta a „zsidókérdéssel” foglalkozást, hanem Hanák Péter, Simon Róbert és Molnár Erik, mai szóhasználatával élve, „urak”. Simon úr előszavában igen szórakoztatóan meséli el, hogy számára mikor vált problémává a „zsidókérdés” (amikor a kelet-európai és nyugat-európai fejlődés közötti különbségek „explicitékké” és „irreverzibilisékké” kezdtek válni). Simon úr szerint egyébként valódi problémát jelent „a mai Izrael állam, a cionizmus és a világimperializmus összefonódása”, de, mint közli még ugyanabban a mondatban nyilván Várkonyi úr megnyugtatására: „ennek az összefüggésnek a leírásától csak egy lépés a zsidókapitalizmus historizálása, s a cionizmus- (zsidóság)- judaizmus szentháromságának a történeti visszavetítése – bizonyos osztályszempontok általánosságokban mozgó megszorításával”. A Szittyakürt örömeiben feltételezhetően a térdét csapdosta „küllonban”, ha volt neki térdje. De nemcsak ő – kivételesen talán a magyar nemzetnek egy tetemes része is: „A moralizáló publicisztika a fasiszta nép-

irtásból indul ki, s a magyarság bűnösségének, vagy cinkosságának a mértékét mérlegeli.” (A „moralizáló publicisztika” természetesen akkor elítélendő, burzsoá jammerolásnak számított.) Nem csoda, hogy Simon úr dicséretben említi Marxnak A zsidókérdéshez. c., fentebb idézett munkáját, sőt azt „alapvetésnek” tekinti. Nem különben bólint rá helyeslően Molnár Erik „felekezeti közti tőke” fogalmára, ami szintén mutatja, milyen széles tűréshatárai voltak az akkori magyar sajtónak, szemben a maival. A kötet maga hemzseg a „zsidókérdés” taglalásától, kezdve *Abram Léonnak* A zsidókérdés materialista felfogása c. traktátumától *Michael Polanyi* Zsidókérdés c. munkájáig. Hát igen, a kádárizmus valóban a zsidóság aranykora volt – ahogyan a mai média balliberális része szemében megszépül saját fiatalsága és válik a kádári kor bűzös antiszemitizmusa és Izrael-ellenessége éles ellentettje annak a valódi aranykornak, amit az Antall-korszak hozott a magyar zsidóságnak. Gondolunk itt vallásszabadsága kiteljesedésére, hitéletének, kultikus tevékenységének kibontakozására, ima- és kegyhelyeinek rendbehozatalára, társadalmi, tüzeti lehetőségeinek páratlan fejlődésére, soha nem látott nyugalmára és meggazdagodására. „Érthető” tehát a düh – „érthető” a kádárista Antoniewicz Roland-féle mocsok rákenése az országra antiszemita fekáliaként a „minél rosszabb nekik, annál jobb nekünk” anarchista, gettó-szeparatista, verwoerdista zászlaja alatt.

Ennyit a „belhoniakról” a témában. Az olvasó a „külhoni” példák halmazától megkíméljük. Csupán két példa: az egyik internetes keresőbe beütve a „zsidókérdést” németül és franciául, idézzük a listavezetőket. A német lista élén *Semen L. Frank* professzornak A késő sztálinizmus és a zsidókérdés (1945–1953) címen írt tanulmánya szerepel, míg a francia listát a zsidókérdésnek egy gigantikus tárháza, mégpedig a Nanterre-i Egyetemen működő Nemzetközi Jelenkori Dokumentációs Könyvtárban található „zsidókérdés” és „muzulmánkérdés” gyűjtemény. Ebben a könyvtárosok a témában megjelent francia, angol, német, olasz, spanyol, holland, orosz és lengyel cikkeket gyűjtötték ki és kartotékolták. Mindehhez az egyetem a nyilvánosságának és, természetesen, Várkonyi Tibornak szabad hozzáférést biztosít. (Érdeklődőknek és/vagy kételkedőknek: interneten: parisx.u-paris10.fr/bdic/carver/cvqj0024 és faxon: 33 01 40 97 79 40. Postacím: 6, Allée de l'Université, F-92001 Nanterre Cedex).

Ami a jelenlegi kormányt illeti, az el-

múlt egy év alapján a jelekből úgy tűnik, kényesen kerüli a témát abban a reményben, hogy ha nem említi, a másik oldal alól kihúzza a reagálási lehetőség szőnyegét, vagyis megússza azt a vádat és hajszát, amelyet az Antall/Boross-kormány ellen hoztak fel, ill. indítottak ellene. Logikus feltételezés, de nem működik. Ennek az oka meglehetősen egyszerű. A kormány tényleges lépései alapján „feljelenthetetlen”. Márpedig olyanokkal áll szemben, akiknek elemi érdeke a kormány feljelentése, nem is szólva természetes hajlamaikról. Márpedig a feljelenthetőségnek csupán egyetlen útja van: a régi út, az 1990 és 1994 között járt, amiről a mostani kormánytagok azt hitték, ismételtetetlen: az antiszemitizmus hamis vádjá. A kormány e tagjai tévednek. Aki figyelmesebben követi a balliberális sajtót, egyre több jelét látja egy újabb „anti-antiszemita” álkampány beindulásának. Ehhez még *Csermely Péter* sem kell, hiszen kinevezésének még híre sem kelt, máris megindult a nem is olyan csendes előkészítés. A Magyar Hírlap május 31-i számában *Schwarz Sándor*; Történelem egy névtáblán címet kapott olvasói levelében így munkálkodik a formálódó vád szisztematikus megalapozásán: „Vannak, akik resztelnek, vannak, akik félnek zsidó származásuk miatt, mivel tapasztalhatók antiszemita jelenségek, labdarúgó-mérkőzéseken pedig kórusban, nyíltan zsidóznak. .. Néhány hónapja (értik, ugye, néhány hónapja? – L. I.) bejárati ajtómnévtábláján valaki lekoparta a nevemet. Volt részem 1944-ben Auschwitzban névváltoztatásban: az A-17854-es számot tetoválták bal karomra. Bántó bosszúságot okozott nevem törlése ajtómnévtáblájáról, ezért jelenleg ez szerepel rajta: Auschwitz, A-17854. Egy ilyen olvasói levelet a levelek között keményen szelektálók, sőt annál lényegesen keményebb dolgokra képes szerkesztőség véletlenül nem nyomtat ki. Hacsak nincs a „dokumentálásnak” valamilyen célja. Szinte már magunk elé vizionáljuk az 1999-es American Jewish Yearbookot, amelyben Zoltai Gusztáv elmondja, „terjed az antiszemitizmus Magyarországon: zsidók nevét likvidálják névtáblákról.” Ott is a Kristallnachtal kezdődött és a krematórium kéményében végződött, olvashatjuk majd itteni lapokban a megjelenés utáni kommentárokból. Hogy közben az igazi antiszemita most is – Marxhoz hasonlóan – a baloldalon vannak? Persze, mára a protagonisták változnak csak. Már nem Tom Kennedy a zsidó („hazátlan, ferde szemű kínai zsidó” a Magyar Hírlapnak, a Népszabadságban író SZDSZ-es írófunk-

cionárius Eörsi Istvánnak csupán őspatkány, holott Kennedy fejéhez vágott jelzők közül egyetlen egyet sem dokumentáltak – már ha pl. van olyan hatóság – Eörsi tébolyult agyszüleményén kívül –, amely „őspatkány” igazolványt oszt). Most Szenes Andrea az ügyeletes: „...de van itt még valami. Amit mi csak körülírhatunk, mert anyánk a szánkra ütne. Állítólag még azért is esett a választás Andreára, mert japán. A japánok majd burrogva kicsit, de beemelik végül, mer a japán, elmentében a szegény, szétűzött magyarral, olyan összetartó fajta, egy brancs az mind. Tíz kilométerről szél ellen felismerik egymást, akár a szabadkőművesek. Jól jön néha, hogy mindenkinek megvan a maga japánja. Nézik majd a ferde szemit a mindig piszkoskodó japánok, de nem ugatnak. Tútrik.”, írja szerkesztőségünk vezércikkében a Mancs 1999. június 3-án. Világos, ugye? Csermely antiszemita, mert nem zsidózik, a Mancs kóser, mert zsidózik. Csermely a sajtószabadságot veszélyezteti, mert szinte az egyetlen a Mancs által nyilván „a múlt rendszerből átörökölt japánokkal telinek” nevezett sajtóvilágban, aki szeretné a híreket tárgyilagossá tenni, míg Kulcsár István és társai a veszélyeztetésnek ellen-

álló sajtodemokraták. A nagy baj az, hogy az American Jewish Yearbook nem kérdezi majd Csermelyt, mert ők pontosan tudják, kit kell kérdezni. Ugyanis ők a hírforrást faji alapon szelektálják. Hitleri alapon. Márpedig addigra több ilyen módon azonosítható hírforrás intéz majd bojkottfelhívást a Magyar Televízió ellen. Révész Sándor és társai már elkezdték – az élmunkás sajtólevelezők folytatják.

A Dunatext június 2-i híradása szerint az MTV-nek a MAZSIHISZ-be látogató új elnökének Zoltai Gusztáv elmondotta, hogy a zsidó értelmiség aggodalmát fejezte ki Csermely Péter kinevezés miatt és véleménye szerint 3-6 hónap alatt fog eldőlni, hogy az MTV-ben objektív lesz-e a hírszolgáltatás. A kormány haladékot kapott. Csak tudnánk, mi köze van a MAZSIHISZ-nek az MTV-hez? De a haladék fenyegető üzenetnek sem rossz: ne merjen több Csermelyt kinevezni, hiszen akkor a támadás már nem lehet koncentrált, márpedig egy diffúz célpontra kis hatásfokkal lehet csak tüzelni. (Hogy a lapok szerint szintén kormány nyomásra bepaszírozandó Baló Szeneshez hasonlóan szintén japán-e, arról a Mancsot kell megkérdezni, de a jelek szerint miatta a nürnbergi származási

törvények alapján aggódó Mazsihisz nem idegeskedik.)

A fentebb már idézett, Zsidókérdés Kelt- és Közép-Európában c. tanulmánykötet utolsó előtti darabja egy 1935-ben Zsidó sebek és bűnök címmel írt Illyés Gyula recenzió. Álljon itt belőle két mondat: „A kérdés kényesebb, mint valaha. Nem fordulhatsz meg társaságban, hogy a harmadik mondat ne ebbe a tárgykörbe kanyarodna.” Ez a holocaust előtt volt. Ma Illyés mondata némi aktualizálásra szorul. Már ami a „harmadikat” illeti.

Akkor – 1935-ben – a kényes kérdések megkerülése rövid időn belül iszonyú tragédiába torkollott. Ha most egyesek azt hiszik, hogy a kérdésről hallgatni kell, rossz utat választanak: hallgatással, elfojtással eddig hosszabb távon még soha nem oldottak meg semmit. Főként akkor, ha a terepet kizárólag professzionális gazembereknek engedik át, akiknek Magyarország csupán egy hitbizományként sajátjának tekintett portfólió, melyet minden, számukra kényelmetlennek tekintett kormány utolsó csepp véréig meg kell védeni. Kövér előtt le a kalappal. A sebeket ki kell fakasztani. Persze csak akkor, ha gyógyulásra akarunk játszani. ■

Kakastollások becsülete

A délszláv háborúban sokan felfigyelhetek a modern terepszínű katonai egyenruhát, de a rohamsisakon kakastollat viselő csendőrök látványára. Nem magyar csendőrök ők, hiszen Magyarországon az elmúlt évtizedekben a politika és az azt támogató sajtó mindent megtett, hogy kiírta, s ha mégsem megy, akkor bepiszkítsa a kakastollas magyar csendőrség emlékét. Szerkesztőségünk ezért különös örömmel ad hangot a hajdani magyar csendőrség kevés képviselője egyikének.

VITÉZ KISS GÁBOR

Hiszem, hogy a HM-nek és a BM-nek vannak más tennivalói is, mint fontolgatni azt a kényes kérdést, hogy hova sorolja a volt magyar királyi csendőrség hősi halált halt katonái: katonai vagy polgári státusba?, így engedtessek meg, hogy egy öreg csendőr véleményt nyilvánítsan.

Hogy az alábbiakban ne csak megértő eredménye, de meggyőző ereje is legyen, kezdjük azzal az 1881. évi III. törvénycikkkel, amely 1881. február 14-én nyert szentesítést és az Országgyűlés mindkét házában 1881. február 15-én lett kihirdetve.

Fenti törvény első paragrafusa nem ad módot különböző vélemények vitájá-

ra, mert egyszerűen kimondja, hogy „a közbiztonság ellátására KATONAILAG szervezett magyar királyi csendőrség állítatik fel”.

Hogy ennek az alaptörvénynek egyenes folytatásaként meghozott és az 1883. évi, május 20-án kihirdetett XXVII. törvénycikk már besorozott honvédeknek csendőrségi szolgálattételre való alkalmazását szabályozza, nem sok kételyt engedélyez, mert ennek a törvénynek második paragrafusa már a HM szerepét is meghatározza: „Az említett években besorozott, a csendőrségi szolgálatra alkalmas, lehetőleg nőtlen honvéd őrvezetők, altisztek és szükség esetén közlegények a honvédelmi miniszter által kiválasztatnak és a csendőrségi szolgálatra behívatnak”.

Foto: Ágg Károly
A szerző a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség központi vezetője